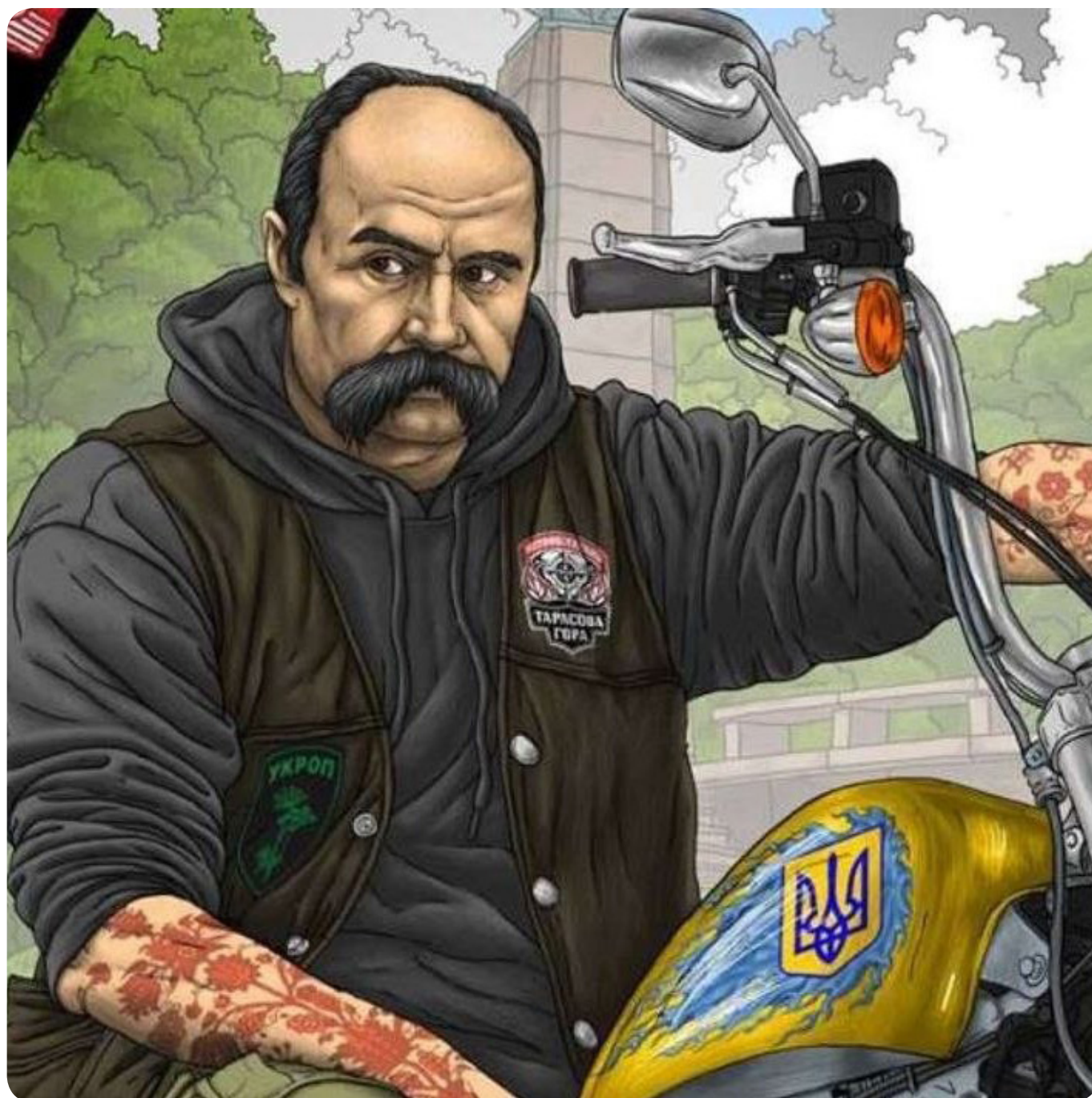

№ 1 March '17 (164)

VAGANT

ВИДАННЯ ЧНУ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ

У цьому номері читайте:

- **Лавр і терен:**
Кращі студенти.....2
- **Новини університету:**
Шевченко – це актуально,
Шевченко is OK.....3
- Красуня по-могилянськи..4
- Перша леді4
- «Українська Канадіана»....5
- LIZENZA
DEVELOPMENT LLC.....5
- Як ми навідалися у ЧНУ?...7
- **Це – ми:**
На захисті
студентських прав.....6
- Не сміти там, де їси.....6
- **Світове кафе:**
Зібрались одного
разу жінки.....8-9
- **АЛЬТЕРНАТИВА**.....10-11
- **Територія студентства:**
Міжнародні програми.....12
- **Подорожні нотатки:**
До уваги тревелістів!.....12
- Куди полетіти?.....13
- **Art-простір:**
Подорож островами.....7
- Світ через об'єктив.....14
- Один раз – те саме,
що ніколи.....15
- «Говори!» на
«Кіномедіа».....15
- **Чим зайнятися на
великій перерві?**.....16

• Лавр і терен • Лавр і терен • Лавр і терен •**Кращі студенти навчаються у нас!**

Єлизавета Безушко,
студентка спеціальності
«Журналістика»

У номінації «Кращий спортсмен року» перемогли Геннадій Бойко та Олег Науменко, що навчаються на спеціальності «Спорт та фізичне виховання».

Нагадаємо, що Геннадій Бойко –

Найкраща перемога – та, яка залишає після себе досягнення. Адже, якщо людина старанно працювала над поставленою метою й врешті-решт досягла її, то й перемога стає очікуваною винагородою за досягнення. Гідними звання кращих стали студенти Чорноморського національного університету ім. Петра Могили, які цього року проявили себе в різних галузях і досягли значних результатів.

У листопаді до Дня студента міський голова Олександр Сенкевич та міськвиконком призначили стипендії за особливі заслуги кращим студентам Миколаєва. Найбільшу кількість цих стипендій здобули студенти саме нашого університету.

Кращими студентами, яким були призначені стипендії стали Анастасія Бойко та Анастасія Пільгуй з факультету соціології, Вікторія Іванова, Ольга Раку та Світлана Мірошниченко з факультету економіки, Сніжана Ракчєєва з факультету політичних наук та Іван Мокряк з юридичного факультету.

До Дня студента, 18 листопада, в Обласному палаці культури відбувся конкурс «Продвижение. Voice» серед талановитих студентів-вокалістів міста. Студентка 4 курсу Інституту філології Катерина Акманова, яка захищала честь нашого університету, посіла 3 місце в цьому яскравому, феєричному шоу-конкурсі.

25 листопада в палаці творчості «Молодіжний» відбувся регіональний конкурс «Кращий студент України».

На фото: Дмитро Ларченко й Сніжана Ракчєєва

відомий український плавець, майстер спорту України міжнародного класу, чемпіон літніх Паралімпійських ігор 2012 року в Лондоні та дворазовий чемпіон літніх Паралімпійських ігор 2016 року в Ріо-де-Жанейро. А Олег Науменко – дебютант цьогоорічної олімпіади, призер Кубка світу 2015 року, Майстер спорту України, здобув перемогу на літніх Параолімпійських іграх із фехтування на шаблях над угорцем Річардом Осватом із рахунком 15:8.

У номінації «Кращий програміст» переможцями стали Борис Салтан (5 курс), Роман Лезєрович (3 курс) та Дмитро Румянков (4 курс), усі – студенти факультету комп'ютерних наук.

Сподіваємося, що з кожним роком кількість студентів, які отримуватимуть звання кращих, зростатиме, адже в нашому університеті чимало молодих людей, які є надзвичайно талановитими особистостями, здатними втілювати свої найзаповітніші мрії!

На фото: В. Москаленко, О. Савченко, С. Ракчєєва й О. Сенкевич

Шевченко – це актуально, Шевченко is OK

Анна Маковічук,
студентка спеціальності
«Журналістика»

День народження Тараса Григоровича – це загальноукраїнське свято. Воно символізує могутність, чесність, щирість, справедливість та патріотизм.

Могиланівці вирішили, що святкувати один день замало, тому протягом тижня у стінах закладу відбувся цілий комплекс заходів. Ще до Нового року професор кафедри української філології, теорії та історії літератури Тетяна Шестопалова висунула пропозицію створити щось цікаве до 9 березня. Вже на початку другого триместру філологи почали активно працювати та готуватися до святкування.

#МійШевченкоЧНУ

Рівно за місяць до річниці розпочався конкурс. Фотофлешмоб мав за мету викласти цікаву світлину або мем на Шевченківську тему під спеціальним хештегом. Усе, що було розміщено в соціальних мережах Facebook та Instagram, згодом можна було побачити на стенді в головному корпусі й в аудиторії 312 Інституту філології.

Інтерв'ю

За декілька тижнів студенти вирішили дізнатися в адміністрації, співробітників та студентів закладу дещо про основоположника української літератури. Питання були дуже простими: «З якими словами асоціюється у Вас ім'я Шевченко?», «Що для Вас Шевченко?», «Які Шевченкові рядки Ви знаєте?» тощо. В результаті було отримано безліч цікавих відповідей, які перетворилися на невеличкий відеоролик.

Шевченківські перерви

Студентки 246 групи Анна Миронюк і Анастасія Вісторопська стали ведучими невеликого проекту. Протягом Шевченківського тижня було випущено чотири відео, які транслювалися на перерві в їдальні головного корпусу. Одну частину відео було присвячено розвінчанню стереотипів, що точаться навколо поета. Друга ж стала більш розважальною – прослуховування сучасної музики на слова Тараса Григоровича. До створення долучилась й кафедра журналістики. Ролики можна переглянути на YouTube каналі «Petro Mohyla TV».

Вшанування пам'яті

Дев'ятого березня студенти ЧНУ та всі миколаївці урочисто поклали квіти до пам'ятника Тараса Григоровича. Захід відвідали голова Миколаївської облдержадміністрації Олексій Савченко, голова обласної ради Вікторія Москаленко, перший віце-губернатор В'ячеслав Бонь, перший віце-мер Андрій Дадіверін, народний депутат Тарас Кремінь, екс-лідер «Правого Сектора» Дмитро Ярош.

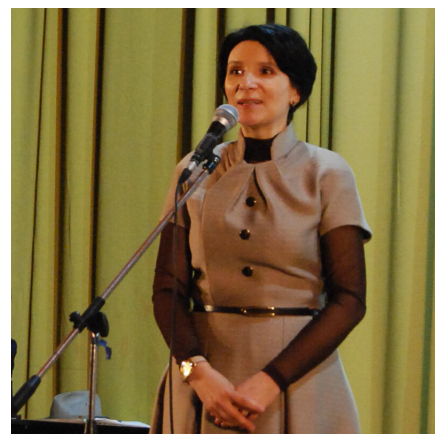
Олексій Савченко зізнався, що твір «І мертвим, і живим, і ненародженим..» є особливим для нього. Народний депутат Дмитро Ярош сказав, що вважає Шевченка не просто поетом, а пророком української нації. Саме його вірші мотивують до боротьби за Україну, її волю, честь і славу.

Літературний вечір

О другій годині в актовій залі Чорноморського національного університету імені Петра Могили почалось урочисте святкування. Долучилися до нього вихованці Академії дитячої творчості, які й відкрили захід народним танком «Віночок». Крім цього, учні створили

Біля пам'ятника Кобзареві

На фото: Тетяна Шестопалова

безліч малюнків «Як я бачу Шевченка». Мультиплікаційну екранізацію вірша «Садок вишневий коло хати» показали усім присутнім. Незвичним стало те, що цей мультфільм повністю було створено з пластиліну. Також дві школярки Миколаївського муніципального колегіуму виконали пісню «Бандуристе, орле сизий». У перервах між виступами декламувались ліричні вірші Кобзаря. Ректор університету Леонід Клименко наголосив на світовій актуальності Тараса Григоровича: «Напевно, немає у світі такої країни, де не було б згадки про Шевченка та його творчість».

Організатори заходу мали за мету довести, що Шевченко – це не тільки сумні вірші, це й сьогодення. Лозунгом свята були слова «Шевченко – це актуально, Шевченко is OK».

«Мої враження принципово збіглися з моїми очікуваннями. Бо я не хотів побачити черговий партійний концерт, присвячений пам'яті Тараса Шевченка, і я його не побачив, тому в мене дуже приємні емоції», – поділився своїми враженнями після заходу директор Інституту філології Олександр Пронкевич.

Буктрейлер

Студенти 247 групи створили буктрейлер на повісті «Музикант» і «Близнюки», який був презентований на заході.

Тетяна Шестопалова зауважила: «До Шевченка потрібно йти все життя. Його не можна зрозуміти в школі, його не встигнеш пізнати через тільки уроки, пари».

Тому залишилось побажати тільки учитися, читати, і чужому навчатися, й свого не цуратися.

• Новини університету • Новини університету • Новини університету •

Красуня по-могилянськи

Лариса Амбарцумян,
студентка спеціальності
«Журналістика»

Із 27 листопада 2016 року до 1 січня 2017 року включно в Чорноморському національному університеті імені Петра Могили тривала реєстрація на участь у конкурсі «Міс Могилянка». Всі студентки університету мали можливість взяти участь. 13 січня відбувся відкритий кастинг майбутніх конкурсантинок. Відбір проводився активістами університету, до журі відбору ввійшли: Крістіна Єрмак – головний організатор «Міс Могилянка 2017» та студентський декан медичного інституту, Ілля Косолап – Містер університету 2016 року та студент факультету комп'ютерних наук, Максим Зайцев – Містер університету 2015 року та студент факультету політичних наук, Вадим Зюський – «Містер Імідж» 2016 та студент факультету політичних наук, Володимир Цимбаленко – студентський декан факультету соціології, член організації ФРІ, Антон Соколько – студентський декан Інституту державного управління, Андреева Дар'я – хореограф усіх могилянських свят та заступник Голови студентської колегії, Анастасія Поет – член студентської колегії, студентка юридичного факультету, Олена Кравченко – «Золотий голос» університету, Вікторія Батузова – асоційований член студентської колегії від юридичного факультету.

«Так, було досить складно. Всі дівчата, які приходили на кастинг, були дуже красиві й хотілося всіх і відразу взяти на конкурс. Ми відбирали дівчат з огляду на масу критеріїв: починаючи від їх ходи, вміння триматися на сцені й закінчуючи їх зовнішнім виглядом», – говорить Крістіна. До складу конкурсантинок увійшли: Анна Гусева, Ірина Бучий, Анастасія Жидкова, Вікторія Шапошнікова, Елля Тамразова, Анастасія Гончар.

Після проходження кастингу, дівчата активно почали підготовку до конкурсу. Нещодавно відбулась портретна фотосесія дівчат, також двічі на тиждень відбуваються репетиції спільних номерів. Як зазначає організатор конкурсу, у багатьох дівчат готові творчі номери. Для проведення майстер-класу з позування й ходи запрошено професійна модель, яка підготує конкурсантинок до змагання та фотосесії, яка увійде до портфоліо.

Перша леді

Юлія Спінчевська,
студентка спеціальності
«Журналістика»

У четвер, 23 лютого в Південному Гарварді обрали нову володарку титулу «Міс Могилянка».

З великої кількості заявок незалежна комісія у складі з десятих активістів університету, обрала шість конкурсантинок, які боролися за перемогу. Серед журі був нещодавно обраний «Містер Могилянка» Ілля Косолап.

За словами організаторів, досить складно було обрати учасницю, оскільки приходили дуже гарні дівчата. Але при відборі спиралось не лише на зовнішні параметри, звертали увагу на ходу та вміння триматися на сцені.

Серед учасниць конкурсу були: Анна Гусева – студентка юридичного факультету, Ірина Бучий – студентка факультету фізичного виховання і спорту, Анастасія Жидкова – студентка факультету політичних наук, Вікторія Шапошнікова – студентка Інституту філології, Елля Тамразова – студентка факультету політичних наук та Анастасія Гончар – студентка факультету комп'ютерних наук.

Дівчатам потрібно було представити себе в кількох номінаціях: презентація, дефіле, конкурс талантів, танцювальний конкурс та інтелектуальна гра.

Оцінювали учасниць партнери та спонсори конкурсу: власниця спортивного клубу «Fight house» Анна Усова, власниця салону «Модна краля» Ксенія Сметлова, власник квест-кімнати «Secret Room» Микола Пахомов, журналіст Інтернет-видання «0512» Віталій Тисячний, дизайнер спідньої білизни Діана Лучко, голова профкому Павло Голосний та генеральний спонсор заходу Сергій Незнаук.

Переможницею конкурсу «Міс Могилянка – 2017» стала студентка третього курсу факультету комп'ютерних наук – Анастасія Гончар, яка всіх підкорила своїм номером таланту. Гучні оплески та слова підтримки лунали на адресу нової володарки титулу, після оголошення результатів суддівського голосування.

З 5 років Анастасія займалася народними та класичними танцями у своєму рідному місті Кропивницькому, рік тому почала займатися сучасною хореографією. У вільний час пише вірші, виготовляє «handmade» речі, малює та прово-

дить час із друзями та сім'єю.

Ми поспілкувались з новою «Міс Могилянкою» та дізнались секрет її успіху, і які стосунки були між конкурсантинками під час підготовки до конкурсу.

Анастасіє, вітаю з перемогою! Що спонукало тебе до участі в конкурсі?

– Доброго дня! Насамперед, це було прагнення до нових вражень та знайомств. Окрім того, мої друзі наполягали на тому, аби я взяла участь у конкурсі.

В інтернеті багато бруду вилось на всіх конкурсантинок, на тебе як переможницю, зокрема. Як ти реагуєш на такі коментарі у свій бік?

– Не звертаю уваги, тому що всі ми, конкурсантинки, знали, що відбувалося на репетиціях, а найголовніше те, що ми між собою ніяк не ворогували, а навпаки допомагали одна одній та підтримували. А щодо мене, то нехай собі кажуть, я знаю, що виклалася на повну, що я старалась та просто отримувала задоволення від цього.

Що порадиш майбутнім учасницям конкурсу «Міс Могилянка»?

– Бути справжніми та відкритими, показати себе, не здаватися, а йти до своєї мети, докласти для цього зусилля і не боятися думки оточуючих.

Дякую за інтерв'ю! Зичу в подальшому тільки перемог!

– Дякую!

За добу до конкурсу в офіційній спільноті «Міс Могилянка – 2017» було проведено голосування за «Приз глядацьких симпатій», переможницею в цій номінації стала Анастасія Жидкова. Звання Віце-Міс було присуджено Вікторії Шапошніковій.

Протягом проведення конкурсу і після його завершення, у соціальних мережах активно піддавалась критиці його організація. Так прокоментувала це головний організатор заходу Крістіна Єрмак: «Ми реагуємо на весь негатив з посмішкою. Є такі моменти, на які ми ніяк не можемо вплинути – це апаратура та освітлення, які залишають бажати кращого. Звичайно, ми намагаємось зробити все, що в наших силах, але нічого обіцяти не можемо. Що стосується сценічної роботи, то ми врахували всі слабкі місця і будемо над ними працювати».

• Новини університету • Новини університету • Новини університету •

«Українська Канадіана»

Лариса Амбарцумян,
студентка спеціальності
«Журналістика»

Спілкування в наш час є невід'ємною частиною нашого життя. Воно не тільки дає можливість дізнатись про останні новини світу, але й доторкнути до минулого. Про історію та перших канадських українців розповів журналіст та історик, засновник інтернет-видання «Історична правда» Вахтанг Кіпіані.

24 лютого в Чорноморському національному університеті імені Петра Могили відбулась презентація проекту «Українська Канадіана».

На заході було презентовано кадри з кінострічки «Наші найперші», де зображено побут українців, історичні місця та архівні відеоматеріали. Через що довелося пройти першим українським відкривачам Канади – Івану Пилипіву та Василю Єліняку? Як жили, що любили, та що залишили по собі? Відповіді на

На фото: Вахтанг Кіпіані

всі ці питання знайдете у стрічці.

Історичні дані, розповіді, спогади, фотокартки, листівки зробили свою справу. Завдяки цим речам Вахтанг Кіпіані зміг дослідити життя перших канадських українців.

Під час мандрівки Канадою історики знайшли багато цікавих речей. Церкви, ікони, листи, цвинтарі – все що залишили «минулі» українці нащадкам. Важливо зазначити, що внуки та навіть правнуки перших українських канадців розмовляють українською мовою.

Вахтанг Кіпіані зазначає, що українська культура, особливо кухня, вплинула на канадські кулінарні традиції. Багато українських національних страв тепер вважаються канадськими.

Незважаючи на те, що ініціатива дослідження історії українців у Канаді народилась в Україні, посольство Канади підтримує цей проект. Як зазначає Вахтанг Теймуразович, Канада із задоволенням підтримує різні проекти, які пов'язані з культурою та історією.

LIZENZA DEVELOPMENT LLC підтримує переможців математичної олімпіади ЧНУ ім. Петра Могили

Алла Воробйова,
кандидат фізико-математичних наук,
доцент кафедри прикладної та вищої математики

Наприкінці лютого в ЧНУ ім. Петра Могили відбувся I етап Всеукраїнської студентської математичної олімпіади. ТОВ «Ліценза Девелопмент» (Lizenza Development LLC) в особі директора С. В. Початкової. За I місце їх було нагороджено преміями в розмірі 1000 грн. Переможцями стали студенти спеціальності «Комп'ютерні науки»: Андрій Станкевич (202 гр.), Петро Мудрієвський (103 гр.) та Анастасія Грохольська (102 гр.).

Абсолютним переможцем олімпіади в цьому році став студент 202 групи спеціальності «Комп'ютерні науки» Олександр Федоров. За ініціативи ректора університету та за підтримки керівництва ТОВ «Ліценза Девелопмент» було вирішено нагородити абсолютного переможця олімпіади відзнакою ім. професора

Лейфури у вигляді премії розміром 3000 грн. Ця відзнака є висловленням поваги та шани українському ученому-математику Валентину Миколайовичу Лейфурі, який приділяв колосальну увагу математичній підготовці обдарованої молоді України та Миколаївщини.

II місце в олімпіаді посів Олексій Савчук (101 гр., спеціальність – «Комп'ютерні науки»); III місце вибороли Роман Паленко (103 гр., спеціальність – «Комп'ютерні науки»), Андрій Клімчук (108 гр., спеціальність – «Інженерія програмного забезпечення») та Олександр Малімон (101 гр., спеціальність – «Комп'ютерні науки»).

У цьому році склалося так, що наш університет обрали діти, які мають непересічні досягнення: це випускники провідних шкіл Миколаївщини з максимальними балами на ЗНО, неодноразові переможці математичних змагань III та IV етапів Всеукраїнських олімпіад із математики та інформатики. Так, Олександр Федоров є перемож-

цем Всеукраїнської олімпіади з математики та з інформатики. Петро Мудрієвський є переможцем Всеукраїнської олімпіади з математики, інформатики, з інформаційних технологій. Анастасія Грохольська – переможець Всеукраїнської олімпіади з інформаційних технологій. Андрій Станкевич виборов друге місце на Всеукраїнській студентській математичній олімпіаді. Петро Мудрієвський в 2014 році переміг у конкурсі «Городянин року» (Миколаїв) у номінації «Наукова надія». Він та Анастасія Грохольська є стипендіатами Миколаївського міського голови в 2016 році.

Відповідно до національного рейтингу Малої академії наук Петро Мудрієвський посідає другу позицію у Всеукраїнському рейтингу з математики та інформатики. По Миколаївській області він та Олександр Федоров посідають, – відповідно, – I та II місця, Анастасія Грохольська та Олексій Савчук – XIII та XIV місця, а Андрій Станкевич – XXII місце.

• Новини університету • Новини університету • Новини університету •

• Це – ми • Це – ми • Це – ми • Це – ми • Це – ми • Це – ми • Це – ми • Це – ми •

На захисті студентських прав

Анна Чулкова,
студентка спеціальності
«Журналістика»

Життя звичайного студента надзвичайно насичене та різноманітне. І, звичайно, на його права, як і на права будь-якого іншого громадянина, можуть посягати і, що не дивно, посягають. І в цей момент хочеться знайти захист, але де його шукати? Важко сказати чи буде це «відкриттям Америки» для когось, але в нашому університеті існує орган, що займається справами студентів. І, ні, це не деканат. Це студентська колегія.

Як говорить статут університету, цей орган місцевого самоврядування створений для того, щоб будь-який студент міг звернутися до нього у разі виникнення будь-якої проблеми, що пов'язана з його студентським життям.

На даний час місце голови студентської колегії займає студентка третього курсу спеціальності «Соціологія» Анастасія Пільгуй, яка більше всіх може просвітити в плані

роботи студентської колегії.

Як стверджує Анастасія, головним завданням студентської колегії є захист прав студентів в різних формах існування студента: як з питання гуртожитку, так і перебування на парах в університеті.

Проте тут виникає цікаве питання: як саме СК вирішує всі проблеми? Які важелі тиску? Виявляється відповідь є простішою, ніж здавалося. Головним методом є діалог. Умовою є вирішення конфлікту зі збереженням дружніх відносин між двома сторонами.

Також безпосереднім завданням голови СК є складання плану дій та заходів на рік. Щодо заходів, що були заплановані на 2016 рік, то, за словами Анастасії Пільгуй, «план був виконаний на 75 %». Проте, більшість із них були заходи в актовій залі, літературні вечори та спортивні змагання. Тобто, як такою роботою в допомозі студентам СК не займалася.

І ось зважаючи на все вищесказане, студентська колегія здається чарівним супергероем, на якого можна розраховувати в скрутний час, який вирішить всі проблеми, вислухає та заспокоїть. Проте, чи не є СК більше примарним чарівником, ніж реальним Суперменом?

Такі висновки миттєво впливають у голову, коли на запитання

«Чи знаєте ви, що таке студентська колегія?», студенти дивуються та перепитують. Ні, звичайно є й ті, хто щось чув про таку організацію, але що вона собою представляє і навіщо взагалі створена, на ці питання, на жаль, ніхто відповісти не може, якщо, звичайно, не запитувати студентів.

Що ж стоїть за такою жахливою несправедливістю? Як стверджує Анастасія, це пов'язано з тим, що раніше дуже мало студентів Могиланки знали про те, що існує такий орган в університеті, який готовий взятися за вирішення складної студентської проблеми. Що ж до кінця 2016 та початку 2017, то студентська колегія помітила збільшення кількості тих, хто про них знає. Це пов'язано з тим, що за ініціативи СК по гуртожитках університету було проведено декілька рейдів та складено фотозвіт, у якому були представлені умови життя студентів.

Та чи можна стверджувати, що обізнаність студентів зміниться і студентська колегія не буде викликати такий подив?

На даний момент свого існування студентська колегія залишається непоміченою. Навіть ті, хто про неї чув, не може розраховувати на її підтримку, бо не знає, на що вона здатна і чи здатна взагалі на якісь дії. Поживемо, побачимо.

Не сміти там, де їси

Анна Маковійчук,
студентка спеціальності
«Журналістика»

Тема гуртожитків, мабуть, завжди була актуальною. Чи це університет не надає належних умов, чи студенти не належним чином ставляться до свого помешкання?

Питаннями гуртожитків раніше повністю займалося студентське самоврядування університету, а саме Студентська колегія. У 2017 році вся робота була передана профкому, починаючи з поселення студентів й закінчуючи ремонтом приміщень.

Взимку відбувся рід рейдів, під час яких було виявлено такі проблеми:

Кімнати.

У деяких приміщеннях не тільки не ведеться прибирання, а ще й сміття стоїть на вході. Студенти елементарно не можуть вимити посуд, тому він просто залишається в кімнатах на довгі дні. Насправді, це

й провокує появу тарганів, грибків і плісняви.

Кухня.

Тут знову-таки гора немитого посуду. А ще проблема з плитами. Вони ламаються й здебільшого через те, що їх забувають вимкнути, після чого вони здуваються. Забезпечувати їх у тій кількості, у якій вони ламаються, – дуже дороге задоволення. Набагато ж легше просто залишити кухонне приладдя в нормальному стані. Включив – приготував їжу – вимкнув. Наче ж усе просто, проте не всі студенти це розуміють.

Вбиральня.

Тут ситуація складається не краще. Багато студентів самі є причиною того, що туалети виходять із ладу. Дехто не дотримується навіть елементарних правил гігієни. Присутня також і вина адміністрації, яка кожного тижня має купувати нові розпилювачі для душа, а це не малі витрати з бюджету, не беручи до уваги ремонтні роботи. Але й провинності студентів ніхто не касовував. Вони можуть, що завгодно відкрутити, зламати або поцупити.

У коридорах подряпані й розмальовані стіни, але видно, що це

намагаються приховати. Вистачає ненадовго. Бо хоча б одна людина не встоїть перед спокусою. Візьме в руки маркер і додасть власний дияволячий погляд.

Ще дратує бездіяльність деяких студентів. Наприклад, у гуртожитку № 3 нещодавно був зроблений ремонт, але на стінах у багатьох кімнатах пішла пліснява. Студенти, яких це не влаштовувало, одразу написали заяву до студентської колегії, і протягом трьох-чотирьох днів у їх кімнатах почалися ремонтні роботи. Після чого, студенти утеплити та обробили засобом від грибка й плісняви свої стіни. Інші ж студенти залишилися у позиції: «А що таке? Нам нормально!», – розповідає довірена особа студентської колегії з питань гуртожитків.

Під час рейдів було виявлено, що більшість проблем існують все-таки через самих студентів, тому що вони (знову ж таки не всі) байдуже та необережно ставляться до майна, яким користуються. Але й вина університету теж має місце. Приказка «моя хата скраю» не діє, коли мається на увазі одна єдина домівка для всіх.

• Новини університету • Новини університету •

Як ми навідалися у ЧНУ ім. Петра Могили і які несподіванки чекали на нас?

Ольга Камінська,
вихованка гуртка
«Школа журналістики»
ДЦ позашкільної роботи,
учениця гімназії №3
Корабельного району
м. Миколаїв

У четвер 2 березня, вихованці «Школи журналістики» ДЦ Корабельного району з керівником Марією Борисівною Полупановою відвідали ЧНУ ім. Петра Могили. Це був «День відкритих дверей», а тому чудова нагода побувати у стінах університету. Чи хвилювалася я, можливо запитаєте ви? Неймовірно. Особисто для мене це була перша екскурсія, пов'язана з журналістикою, яка, безсумнівно, залишить слід у моїй пам'яті.

А що ж саме ми робили? Зайшовши до аудиторії, де на нас вже чекали студенти першого та другого курсів, а також завідувач кафедри журналістики Тетяна Василівна Монахова, я зрозуміла – нудно не буде. Не можу не відзначити і той факт, що нас майже «з порогу» почали заохочувати вступати саме до ЧНУ ім. Петра Могили. Так, це було приємно і в ту ж мить хвилююче. Новим для мене був той факт, що кафедра журналістики на факультеті філології у цьому університеті виникла нещодавно. Їй всього два роки, і вона прагне зустрічати талановитих студентів, які марять журналістикою.

До того ж, було приємно познайомитися з Анастасією Суворовою, студенткою і за суміс-

ництвом головним редактором газети «Vagant». Це університетська газета, у якій публікуються новини університету про здобутки студентів та викладачів у різних галузях, статті на соціальні теми, інтерв'ю з викладачами та інформація стосовно конференцій та виступів. До речі, Анастасія запропонувала охочим співпрацювати з газетою запропонувавши до друку власні статті. Чесно кажучи, мене пропозиція зацікавила, оскільки я вважаю це чудовою можливістю проявити себе.

Поспілкувавшись ще трохи зі студентами на хвилюючі нас теми, Тетяна Василівна Монахова запропонувала «перейти від слів до практики». Для всіх охочих була надана можливість потренувати себе в ролі кореспондента або інтерв'юера у супроводі зі студентами кафедри. І от саме в цю мить я відчувала неймовірну збентеженість, ніби все життя промайнуло перед очима. Чому, здивовано запитали б ви? Бо це був мій перший досвід, перші кроки на шляху до мрії. Хвилювання не лишало мене ні на мить, генеруючи все нові питання в голові: «А як стояти? Що питати? Як відповідати та куди дивитися?». Однак, спробувавши себе в ролі інтерв'юера, я була в захваті. У цю незвичну для себе секунду я зрозуміла, що обрала правильний шлях. Напевно, найголовніше, що я усвідомила – хвилювання та страх перед незвіданим не мають стати на заваді моїй мрії. Саме рішучість і впевненість – гарант досягнення успіху.

На фото: учасники заходу

• Новини університету • Новини університету •

• Art простір • Art простір •

Подорож островами

Анна Маковійчук,
студентка спеціальності
«Журналістика»

На фото: колектив Могилянки «MDR»

Наприкінці березня в Миколаївському Палаці Культури «Молодіжний» відбувся театральний фестиваль під назвою «Острова».

Керівник театру-студії «Острів» Анатолій Нікіфоров разом з «аборигеном» виголошували вистави. На сцені чотири команди «Новогодний абордаж», «Икарушки», «Happy Land», «MDR» продемонстрували свої п'єси перед аудиторією та суддями. Основне завдання фестивалю – популяризація театального мистецтва серед дітей та юнацтва, ознайомлення миколаївців із цікавими режисерськими й акторськими роботами.

Звання кращої режисури й таємничого острова дісталось команді «Икарушки». Номінація «Відкриття фестивалю» дісталась команді з Києва «Happy Land», вони ж отримали назву острів Надії. «Новогодний абордаж» – острів Мрії.

У номінації «Краща вистава» перемогла команда «MDR» (з франц. «mourir de rire» – «ржунемогу») зі спектаклем «Не пощастило» ("Pas de bol") під керівництвом викладачів французької мови кафедри романо-германської філології ЧНУ ім. Петра Могили Аліни Мозолевської і Тамари Ползікової. Бертій Шамбон – стажер нашого університету з Франції – допомагала студентам із правильною вимовою.

Учасники: Вікторія Хоменко, Юлія Куханчук (кафедра романо-германської філології), Єлизавета Безушко (кафедра журналістики), Ростислав Олійник (кафедра англійської філології), Єлизавета Диренко (факультет економічних наук). Вистава відбувалася виключно французькою мовою, але одночасно Юлія Куханчук дублювала переклад українською. В результаті команда з Могилянки отримала звання – «Острів скарбів».

• Світове кафе • Світове кафе • Світове кафе • Світове кафе • Світове кафе •

Зібрались одного разу жінки...

Сергій Король,
студент спеціальності
«Журналістика»

Перебуваючи в неволі, за права боровсь, свободу отримав – більшого забажав.

Україна – 2017 рік. Проект Закону: «Про державні та інші свята, пам'ятні дати й скорботні дні». Цей законопроект скасовує свято Восьмого березня й свята комуністичного ладу.

Цей день було обрано не без підстав. Адже її обирали німецькі соціалісти, а 19 березня 1848 тодішній король Пруссії Фрідріх Вільгельм IV пообіцяв провести реформи. Одна з реформ містила в собі зміни до виборчих прав жінок. Звичайно, король Пруський зробив це не зі своєї ініціативи, а під загрозою збройного повстання.

Але наступного року ця дата вже змінилася. 12 травня 1912 року було проведено Другий міжнародний день жінок. 1914 року дата святку-

виходить, що саме мітинги жінок спровокували розпад Російської імперії, створення комуністичних ідей на її території, до складу якої входила й частина України.

«Советская» епоха

У СРСР свято Восьмого березня було ухвалено 1921 року. У перші роки це свято супроводжувалось мітингами жінок. Мітингувальниці вимагали урівняти права жінок із чоловіками. Одним із їх лозунгів був «об'єднання робочого класу навколо РКП(б) і профспілок, боротьба з голодом і жіночою безробітністю». Тоді день свята не був вихідним, адже влада не вбачала в цьому якогось сенсу.

Із плином часу в кінці 20-х років ХХ століття стало зрозуміло, що обіцянки радянської влади не було виконано. Але сталінська політика не змогла б собі вибачити, якби жінка була проти комуністичної влади. Тому 1936 р., керуючись новою конституцією СРСР, Сталін робить так, що свято є, але не для людей. Цього дня відбувається огляд досягнень радянських жінок, результати яких комуністичній верхівці повідомлялись у спеціальних звітах. Восьме березня стає черговим політичним святом.

Під час Другої світової війни й після неї прихильники й вороги святкування Восьмого березня мовчали. Але влада, розуміючи, що були великі демографічні втрати, почала діяти. Розпочалась тотальна пропаганда жінки-матері для того, аби «Радянський народ знову став великим».

Та важливим роком для Восьмого березня став 1965 р. Саме цього року указом Президії Верховної Ради СРСР 8 Березня стає вихідним днем. Політизованість й ідеологія радянської влади відходить від цього свята, його починають святкувати не як політичне.

До того ж у світі в 1970-ті роки відбувається «друга хвиля фемінізму», активісти якої вимагають підтвердження політичних і законодавчих прав на державному рівні. Одним із результатів цих масових протестів стала резолюція ООН. Вона визнала 1975 рік «Роком жінок». У 1977 році Генеральна асамблея ООН ухвалює резолюцію, завдяки якій кожна країна-учасниця

На фото: Клара Цеткін

Жінки і права

По-перше, 1858 рік – марш жінок-робітниць, який пройшов вулицями Манхеттену. Протестувальниці вимагали рівність прав для жінок і поліпшення умов праці. Цей мітинг ніяких результатів не дав. Через п'ятдесят років у цей же день на мітинг знову виходять жінки. Їхні вимоги з того часу не змінювались. Жінки зазнали фіаско. Пізніше керівники цих бунтів поїхали в Копенгаген на Другу Міжнародну Конференцію жінок-соціалістів.

По-друге, Клара Цеткін – німецька соціал-демократка XIX-XX ст. Нею було прийнято ідею рівності прав чоловіків і жінок на Другій Міжнародній Конференції, яку було організовано Соціалістичним Інтернаціоналом. Зустріч відбувалася в Копенгагені 26 і 27 серпня 1910 року. Але точну дату, так і не обрали.

Перший міжнародний жіночий день відсвяткували 19 березня 1911.

вання знову змінилася – цього разу восьмого березня.

Є декілька версій, чому святкування перенесли на восьме березня. Перше – це марш жінок-робітниць 1857 року, який відбувся 8 березня. Є судження, що це була демонстрація повій, але жодних доказів немає. Друге – це «соціалістичні жінки», мітинг жінок 1908 року. Третє – це жіночий мітинг проти війни, який відбувся 23 лютого 1917 року за юліанським календарем, або восьмого березня за григоріанським. Потім окремі мітинги переросли в масові страйки й демонстрації, боротьбу з поліцейськими. 27 лютого страйки розширились до масштабів озброєного повстання. Завдяки повстанням було створено Тимчасовий комітет Державної думи, з нього було сформовано уряд. 2(15) березня Микола II зрікся престолу.

• Світове кафе • Світове кафе • Світове кафе • Світове кафе • Світове кафе •

• Світове кафе • Світове кафе • Світове кафе • Світове кафе • Світове кафе •

отримує пропозицію святкувати Міжнародний день прав жінок. У 1979 році схвалено «Конвенцію про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок», її схвалили 150 країн. Цю конвенцію підтверджує й СРСР 1980 року.

Україна і закон

На двадцять шостий рік незалежності у Верховній раді України з'являється законопроект «Про державні та інші свята, пам'ятні дати і скорботні дні». В цьому законопроекті чітко прописано, що в Україні буде лише шість вихідних днів:

- * Шевченківський день – 9 березня;
- * День пам'яті та примирення – 8 травня;
- * День Конституції України – 28 червня;
- * День незалежності України – 24 серпня;
- * День сім'ї – друга п'ятниця вересня;
- * День захисника України – 14 жовтня.

Автори законопроекту запевня-

Жодна поважаючи себе жінка не повинна бажати або працювати для успіху партії, яка ігнорує її стать.
Сьюзен Б. Ентоні

ло Восьмого березня? Володимир В'ятрович – український публіцист і науковець-історик, кандидат історичних наук. Він спробував пояснити цю ситуацію: «Найбільш гаряча дискусія розгортається навколо 8 березня. На жаль, часто люди не розуміють, про що йдеться або спрямовують дискусію в інший бік.

Ніхто не скасовує 8 березня, після 7 буде 8 березня – Міжнародний жіночий день. Мова йде про те, що згідно з нашою пропозицією 8 березня втратить статус вихідного дня».

Для багатьох жінок, які представляються борчинями за жіночі права, статус вихідного є показником того, що країна чи суспільство з повагою ставиться до жіночих прав. Хоча 8 березня є Міжнародним жіночим днем у більшості європейських держав, він не є вихідним днем. Таким він є тільки в Росії, Білорусі, Казахстані, Північній Кореї, В'єтнамі, Анголі. Навряд це ті країни, які можна назвати прикладом дотримання прав жінок.

Та на противагу позиції Володимира В'ятровича, можна навести слова фахівця з гендерної політики Марії Дмитрієвої: «А особисто для мене спроби скасувати це свято

виглядають як продовження послідовного нехтування правами жінок із боку влади, і саме тому я категорично проти цього, бо вважаю, що це політична заява, а політичні заяви такого рівня показують усьому суспільству, що наші жінки навіть на окреме свято не заслуговують. Мовляв, ось є день матері, ось є день родини і все. Інститут національної пам'яті, який виступив із цією ініціативою, краще б запропонував список видатних українок для перейменування вулиць, а також більше матеріалів про жінок в українській історії».

Восьме березня і світ

Восьме березня дійсно вважаю міжнародним днем. Але далеко не всі країни святкують це свято, тим більш у цей день вони не мають вихідного. Хоча важко сказати, що в європейських країнах зараз якимсь чином не поважають права жінок. Кожного року відбуваються певні тематичні мітинги, які не мають політичного підґрунтя. Адаже всі можливі права жінок введено.

Можливо для пострадянських країн святкувати це свято вже в крові. І вони не уявляють собі восьме березня без Восьмого березня. Можливо люди вже звикли до того, що цей день офіційний вихідний. Можливо, вони вже на підсвідомому рівні розуміють, що це святковий день.

«Святкував, святкую і буду святкувати, тому що люблю свою матір, бабусю й дівчину – це їхнє свято» – Євгеній, студент першого курсу факультету комп'ютерних наук.

На фото: Володимир В'ятрович – людина, яка підготувала законопроект: «Про державні та інші свята, пам'ятні дати і скорботні дні»

ють, що гідною заміною Восьмого березня буде День сім'ї. Та чи виправдаються їхні сподівання, покаже лише час. Зараз українці святкують Восьме березня за Радянською системою: дарують квіти, цукерки, роблять можливі інші подарунки. Та чи не робить українець трагедію з того, що відбувається зараз навко-

• Світове кафе • Світове кафе • Світове кафе • Світове кафе • Світове кафе •

Валентина Стекольщикова, доцент кафедри журналістики

Навколо цього слова завжди безліч питань. Чому інколи не має іншого варіанту, чому традиційне сприймається краще, ніж креативне, чому безвихідь, як правило, не має альтернатив?

На своєму життєвому шляху ми регулярно стикаємось із проблемою вибору, коли усі запропоновані можливості здаються нам однаково вірними, однаково правильними, однаково необхідними, однаково

АЛЬТЕРНАТИВА

спокусливими, однаково цінними. Але потім ми аналізуємо, підбираємо аргументи, сперечаємося самі з собою. І чим рівнозначніші альтернативи, тим складніше зробити вибір.

Адже із кожним вибором зачінається незліченна кількість дилем, зайти у які ми могли б, якби обирали альтернативний шлях.

Будь-яка альтернатива важлива для розкриття особистості, зокрема журналіста, оскільки саме характеристика вибору та пошуку варіантів, отримане рішення характеризує його. Від того, що ми обираємо, залежатиме і результат.

Саме тому ми пропонуємо на сторінках студентської газети

«Вагант» авторський проект кандидата наук із соціальних комунікацій, доцента кафедри журналістики, члена Національної спілки журналістів України Валентини Стекольщикової «Альтернатива». Різні погляди на одну й ту ж проблему, альтернативні виходи із неоднозначних ситуацій, журналістські розслідування, що розкривають інший бік загальноприйнятих понять, ситуацій, цінностей. Альтернативний вибір – це як боги на перепутті: піти вліво, вправо, прямо чи назад? Та як би там не було, пам'ятайте, альтернатива завжди є!

• Журналістське розслідування • Журналістське розслідування •

Анна Недвиженко, студентка спеціальності «Журналістика»

Сьогодні в Україні діє

пілотний проект за ініціативи Кабінету Міністрів України «Шлюб за добу», яким скористались уже більше 5000 пар. Миколаїв – не виняток. Зареєструвати шлюб можна у Миколаївському міському палаці культури та урочистих подій, а також у Миколаївському обласному краєзнавчому музеї.

Розглянувши нововведення «Шлюб за добу» з юридичної точки зору, доктор юридичних наук, доцент, професор кафедри цивільного та кримінального права і процесу ЧНУ ім. Петра Могили Алла Блага, запевняє, що ніякі закони при цьому не порушуються: «Зрозуміло, що запропоновані авторами досить радикальні зміни потребують своєї перевірки на практиці: чи запрацюють вони взагалі, чи будуть затребувані громадянами, чи виявляться прогалини або слабкі місця».

Моя співрозмовниця Алла Борисівна переконує, що така практика є правильною і абсолютно нормальною: «Спочатку цей проект мав дві складові: соціальну і туристичну. Перша стосувалась необхідності держави надати можливість мешканцям непідконтрольних Україні територій легально оформити свій шлюб, оскільки будь-які документи, видані окупаційною владою Криму чи незаконними воєнізованими формуваннями ЛНР/ДНР, не

ХОЧЕШ ЗАМІЖ? НА РОЗДУМИ ЛИШЕ ДОБА!

мають юридичної сили ні в Україні, ні у світі. Друга – надавала шанс мешканцям будь-яких населених пунктів укласти шлюб не за місцем реєстрації, а без великих бюрократичних процедур зробити це в іншому, більш романтичному та привабливому для них місці».

Журналісту стало цікаво, чи дозволила б пані Алла як мама, а не провідний фахівець у галузі права, аби її діти провели таку церемонію. «Особисто мені запропоновані новачки подобаються, оскільки розширюють можливості вибору для майбутнього подружжя. Тепер вони можуть самостійно обирати, чи скористатися загальною процедурою укладання шлюбу, чи скороченою. Якщо б хтось із моїх дітей вирішив провести таку церемонію, наприклад, у Одесі, Львові, Києві чи будь-де, я б заперечувати не стала», – з посмішкою запевняє Алла Борисівна.

Чим керується молодь, приймаючи рішення одружитися чим скоріш? Із цим питанням ми звернулися до доктора педагогічних наук, професора, завідувача кафедри соціології у ЧНУ ім. Петра Могили Ірини Мейжис, яка констатує, що здебільшого людина підкоряється своїм емоціям: «Можливо два варіанти – люди знають один одного декілька років, а вирішують укласти шлюб за добу, особливо, якщо знаходяться в екстремальних умовах, наприклад у зоні АТО, які спонукають людей до таких же екстрених вчинків. Точно можу сказати, що люди здатні вступити у близькі стосунки протягом доби, якщо активно спілкуються. Тоді доба дорівнює 7–10

дням зустрічей. Я не проти жодного варіанта, якщо людьми рухають емоції, ними важко керувати».

Ми поцікавились у студентів Могилянки як вони ставляться до цього проекту. Відповіді були неоднозначними:

– Особисто я не маю нічого проти шлюбу за добу. Це рішення кожної людини. Ми з чоловіком подавали заяву в РАЦС за 5 місяців до реєстрації шлюбу, тому що ми вибрали собі дату і хотіли одружитися саме в цей день. Якщо ж дата не важлива, розкішна церемонія і банкет не плануються, то чому б не скористатися проектом «Шлюб за добу»? Але якщо б мені випала така можливість, то напевно я б на це не погодилась, хоча людей, які погоджуються, не засуджую. Просто тут виникає інше питання, чи не призведе такий шлюб до швидкого розлучення? – переконує поціновувач романтичного стилю весіль Анастасія Дречко, 3 курс (у стосунках 6 років).

– Коли я вирішив одружитися, мені в принципі було все одно скільки чекати, ми почали планувати весілля за два роки, проблем не було ніяких, але не всі думають і роблять так само. Я вважаю, що потрібен якийсь випробувальний період, – розкриває чоловічу точку зору Павло Бардовський, 3 курс (одружений 6 місяців).

Отже, кожна пара вирішує чи потрібен той поспіх, чи зробити все як було донедавна. Але кількість пар, які вже скористались проектом «Шлюб за добу», щодня зростає, і це демонструє те, що в Україні глибоке кохання та довіра.

• Авторський погляд • Авторський погляд • Авторський погляд •

Я – УКРАЇНЕЦЬ

Андрій
Сапронов,
студент
спеціальності
«Журналістика»

Україна – сильна держава з багатим на історичні події минулим, непростим теперішнім та величним майбутнім. Людина не обирає, де їй народжуватись і, на щастя, я з'явився на світ на Західній Україні, в славетному місті Луцьк. По-моєму, бути українцем, і зокрема, відноситись до етнічної групи «волиняни» – уже прекрасно.

Без сумніву, мене надихає той факт, що за різних історичних відрізків існування нашої неньки було безліч патріотів, про яких із шкільних років нам розповідають учителі, інтернет вибухає сайтами і статтями, а в нашій уяві пропливають психологічні картини українського життя, створені Тарасом Шевченком, Лесею Українкою, Іваном Франком, Григорієм Сковородою, Іваном Котляревським та іншими просвітниками України.

Напевно, вам довелося чути слова ворогів про Степана Бандеру, якого в територіально великій країні на літеру «Р» звуть фашистом і катом, проте Бандера, чесно кажучи, хотів Незалежності для своєї держави, як і Богдан Хмельницький за часів Національно-визвольної війни.

По-перше, я щиро радію тому, що маю якесь відношення до вище – перелічених історичних геніїв, які представляли жовто-блакитний прапор в історичному минулому. По-друге, я слухаю, зокрема, українську музику і відчуваю мурашки, які повільно розповсюджуються тілом, коли голос Святослава Вакарчука виражає всю силу співучої України, а рядки пісень Андрія Кузьменко описують наше сучасне життя в усіх ракурсах правди.

Отож, я – українець, я буду любити свою країну, щоб там не говорили «злі язики», чого б там не декламували політики чи емігранти і, буває, що хочеться піти, але, залишусь, бо люблю, бо рідна до кісток, не виженеш мене і танком.

• Власний вибір • Власний вибір • Власний вибір • Власний вибір • Власний вибір •

Сергій Король та Іван Слободяник,
студенти спеціальності
«Журналістика»

603 628 квадратних кілометрів. Двадцять чотири області. 317 ВНЗ. ЧНУ імені Петра Могили?

ЧНУ ім. Петра Могили – за даними рейтингу «Топ-200 України» на сорок четвертому місці. В Миколаївській області – найкращий. Сюди приїжджають здобувати освіту молодь із різних куточків України. Тут у плідному тандемі засвоюють навчальні програми та реалізують амбітні плани майбутні майстри своєї справи і Сходу, і Заходу нашої країни. Абітурієнтам зі Східної України в Миколаєві легше пристосуватись, адже, загалом, це російськомовний регіон. Та ось студенти, які завжди розмовляли українською, вирости в інших традиціях та звичаях, як вони пристосовувались, і чи легко було їм здобувати жадану освіту «на чужині»?

Усі ми – українці, і жодних кордонів в Україні немає. Більшість розуміє, більшість підтримує в будь-якому куточку країни. Сучасна

ЧНУ: КОРДОНІВ ДЛЯ ЯКІСНОЇ ОСВІТИ НЕ ІСНУЄ

молодь ламає стереотипи. Кожен вільно може пересуватись територією України і не боятись казати звідки він.

«Спочатку було не звично, я не могла відчувати, що я дійсно належу до цього міста, але поступово звикла. Мені цікаво тут навчатися, плюс я здружилася із файними людьми», – ділиться своїми думками Мар'яна Шуманська, студентка першого курсу кафедри англійського перекладу, яка приїхала до Миколаєва із Львівської області.

«Люди здаються мені більш байдужими один до одного, непривільними. Не сказала б, що вплив оточення мене якось змінив, якою була, такою й залишилася», – розповідає Ірина Печериця, студентка четвертого курсу факультету соціології.

«Я не можу сказати, що люди в Миколаєві чи на Західній Україні сильно відрізняються. І там, і там є добрі і не дуже. А швидкій адаптації «на чужині» сприяв дружній колектив «могилянцівців» та однакове ставлення викладачів до усіх студентів», – згадує Богдана Ярова, студентка четвертого курсу факультету фізичного виховання і спорту. Приїхала навчатись у ЧНУ з Хмельницької області.

«Спершу було незвично, дискомфортно, адже різна мова (хоч і українська), менталітет, погляди, цінності...», – зазначає студентка

першого курсу Медичного інституту Аліна Сірук.

Та й автор цих рядків теж родом із Вінниці, тому з впевненістю можу констатувати: «Спочатку було складно: різні погляди, мова, поведінка. Дуже хотілося додому. Нині маю друзів у групі – «східняків!», знаходжу спільну мову з викладачами та п'ю каву з гарними миколаївськими дівчатами. І вже їджду із дому додому».

Певним чином всі переживання наших опитаних можна пояснити. Проживаючи в тій чи іншій сфері впливу, будучи по-іншому вихованим, складно відразу адаптуватись до нових умов і нових правил. Адже найбільше представників західного регіону турбувала саме проблема мови. І справді, перебуваючи значну частину свого життя в іншій культурі, хоч і в одній країні, пристосуватись людині складно, проте не неможливо. До того ж, для усвідомлення краси усієї країни варто пізнавати її з усіх сторін, помічаючи розбіжності та не наголошуючи на них.

«Domus propria est domus optima» – власний дім – найкращий дім. «Могилянка» нині дещо інтерпретувала цей вислів. І для більшості приїжджених студентів, що у пошуках якісної освіти змінили «власний дім», стала «найкращим домом».

• Територія студентства • Територія студентства •

Міжнародні програми для студентів як можливість розвитку

Ілля Цимбалюк,
студент спеціальності
«Міжнародна інформація»

Отримання знань у розвинених країнах – задоволення не з дешевих. На щастя, зараз існує велика кількість освітніх програм для студентів будь-яких спеціальностей, але такі програми насамперед розраховані на тих, хто має серйозні наміри навчатися.

Зараз ми живемо у той час, коли можливості «валяються» у нас під ногами і все, що потрібно – це прагнути до мети. Навчатися за кордоном не так складно, як здається на перший погляд.

Безсумнівною перевагою участі в таких програмах є отримання професійних знань і навичок, підвищення рівня володіння іноземною мовою, розширення світогляду та знайомство з новими цікавими людьми і можливість краще зрозуміти себе, а може, навіть, відкрити в собі нові таланти.

Важливим є те, що більшість питань, пов'язаних із витратами на програми навчання, проживання, організацію відпочинку та культурних програм, фінансуються сторонами, які приймають студентів.

До вашої уваги надається список студентських програм поточного року, завдяки яким Ви зможете змінити своє життя.

1. Набір на семестрове навчання в Поморській Академії

Розпочато набір на семестрове навчання в Поморській Академії в Слупську.

Дедлайн заповнення заявки:

20 квітня 2017 року.

Термін навчання: жовтень–січень

Основні вимоги:

1. Студент/ка ЧНУ ім. Петра Могили, 1–3 курс навчання, будь-яка спеціальність.

2. Знання польської (A2 і вище).

3. Академічна успішність (бал у рейтингу).

4. Громадська діяльність.

Деталі за посиланням: <https://goo.gl/forms/zBifpTIUqlkrROAW2>

2. Стипендії на навчання в ОАЕ.

Дедлайн: 31 травня 2017

Ступінь: магістратура/докторантура.

Стипендія покриває: витрати, складання TOEFL/GRE, проживання, щомісячну стипендію, страхування, необхідні підручники.

Вимоги: навчання на IT, інженерія або наука, TOEFL-мін. 91, три рекомендаційні листи та ін.

Деталі на сайті: <https://www.masdar.ac.ae/admissions/how-to-apply>

3. Літня міжнародна школа в Литві

Тема: Transparency International School

Дедлайн: 1 травня 2017 р.

Коли: 4–10 липня 2017 р.

Для кого: студентів, випускників та молодих професіоналів

Деталі стипендії на сайті: <http://transparencyschool.org/scholarships/>

4. Літня школа для студентів в Лейпцигу (Берлін)

Тема: Конфліктно-чуттєва журналістика

Дедлайн: 30 квітня 2017 року

Коли: 02–12 липня 2017 р.

Витрати покриваються на: транспорт, проживання, харчування. Необхідні документи: анкета з фото, копія диплому або довідка про успішність, рекомендаційний лист

Запит на аплікаційну форму та деталі щодо документів надсилайте на пошту: moldova@uni-leipzig.de

Деталі: http://home.uni-leipzig.de/mil/pdfs/Ausschreibung_RU-DAAD_Sommerschule_f%C3%BCr_Journalisten.pdf

5. II Міжнародна науково-практична конференція

28–29 квітня 2017 р.

Тема: «Стан та основні проблеми розвитку науки та освіти: теорія і практика»

Місце проведення конференції: м. Київ

Дедлайн: 28 квітня 2017 р.

Розсилання друкованих збірників авторам: травень 2017 р.

Офіційні мови конференції: українська, російська, англійська, німецька, французька, польська.

Форма проведення конференції: дистанційна.

• Подорожні нотатки •

До уваги тревелестів!

Валерія Гуржий,
студентка спеціальності
«Журналістика»

Ще трошки і половина весни залишиться за плечима. А ти сидиш вдома, максимум на парах чи на роботі. Влітку – спекотно, восени – мокро, взимку – холодно, які відмазки ти вигадаси тепер? Замість того, аби відмазуватися далі, бери валізи й рушай!

Презентую Вашій увазі мега-крутий проект, за допомогою якого можна подорожувати майже за дарма. А щоб ваш відпочинок був незабутнім, треба знайти багато нових друзів і відкрити для себе шматочок України.

22 січня 2014 року Всеукраїнська Молодіжна Громадська Організація «Фундація Регіональних Ініціатив» в Україні заснувала молодіжний проект під назвою Всеукраїнський рух «Твоя Країна».

Як це працює? Студенти з різних областей організовують візит до свого міста і готують цікаву програму для учасників на 3–4 дні. У програму зазвичай входить: екскурсія містом, зустріч із цікавими людьми, тренінги, ігри, відвідування музеїв, а також у подарунок Ви отримуєте нові знайомства та яскраві враження. Організатори підбирають для Вас недорогі місця харчування та безкоштовне житло. Вся програма разом із харчуванням складає приблизно 200–300 грн (залежно від міста) + дорога. Але з студентським квитком – це не проблема. А також за потреби видається довідка для навчального закладу або роботодавця.

Актуальні візити:

07 – 09 квітня

Харків, Херсон, Запоріжжя, Дніпро

21 – 23 квітня

Чернігів, Ужгород, Одеса, Острого

28 – 30 квітня

Черкаси, Кривий Ріг, Ужгород

28 квітня – 2 травня Житомир

05 – 07 травня Вінниця

12 – 14 травня

Запоріжжя, Чернівці

Все що потрібно зробити – це заповнити заявку та чекати що тобі пошастить і ти потрапиш у число учасників нового візиту. Посилання на спільноту: <https://vk.com/tvojakrajina>. Там Ви знайдете більш детальну інформацію а також посилання на заяву учасника проекту. **Щасливої дороги!**

• Територія студентства • Територія студентства •

• Подорожні нотатки • Подорожні нотатки • Подорожні нотатки •

Куди полетіти?

Тамара Старожук,
студентка спеціальності
«Журналістика»

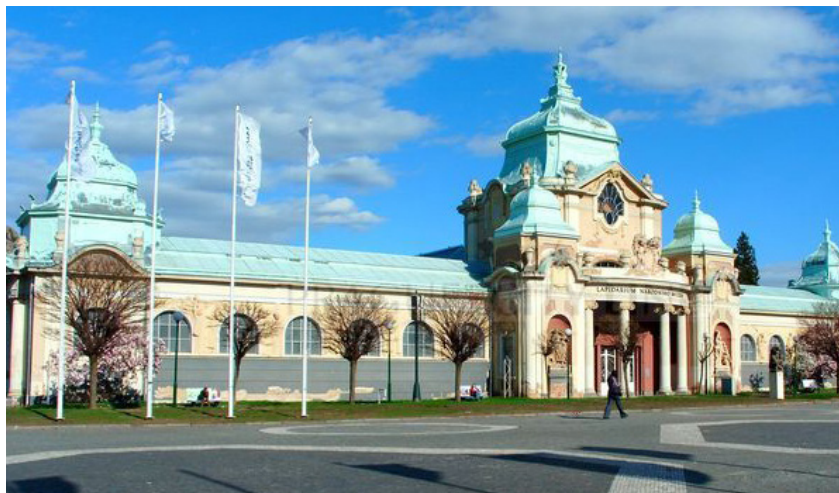
Коли є гроші, можна полетіти будь-куди. Але дозвольте розповісти Вам, про такі місця, які зможуть відвідати навіть студенти з обмеженим бюджетом.

Мабуть, кожен чув про таке чудове місто як Прага. Завдяки невеликій відстані від України та неповторній красі, це місто є одним із найбільш уподобаних мандрівниками туристичних напрямків.

Перше питання, яке хвилює туристів, як дістатися з аеропорту до центра міста? Варіантів до-

На фото: Карлів міст

На фото: Лапідаріум

статньо, але найбільш бюджетний спосіб – скористатися автобусом. Ціна проїзду лише 30 чеських крон (1,10 євро) в один кінець.

Друге питання, яким переймаються туристи Праги – де можна переночувати? Звичайно, можна знайти собі дешевий хостел, але можна й ще більше заощадити й скористатися послугами каучсерфінга. Це дуже вигідний варіант, тому що платити за житло не треба, а також ті, хто приймає мандрівників, можуть добре нагодувати, що є дуже позитивною ознакою каучсерфінгу.

І звичайно, третє питання, яке найбільше хвилює мандрівників – що можна подивитися в Празі? Усі головні визначні пам'ятки й знакові місця чеської столиці можна оглянути абсолютно безкоштовно:

КАРЛІВ МІСТ. Візитна картка Праги. Гуляючи мостом, можна поринути в атмосферу старовинної Праги;

КОРОЛІВСЬКИЙ САД. Абсолютно безкоштовно можна оглянути палац королеви Анни й насолодитися прогулянкою цим чудовим садом;

Також потрібно відвідати **ВАЛДШТЕЙНСЬКИЙ ПАЛАЦ**, але треба враховувати, що вхід туди не є безкоштовним, але всі досвідчені бюджетні туристи знають, що у вихідні дні вхід туди безкоштовний.

Також безкоштовно можна відвідати: **ВАЦЛАВСЬКУ ПЛОЩУ, СТАРОМІСЬКУ ПЛОЩУ, БОТАНІЧНИЙ САД.**

На фото: Королівський сад

Також у Празі є кілька музеїв, за вхід у які ви не заплатите ні крони й при цьому отримаєте масу задоволення:

ЛАПІДАРИУМ – філія Національного музею, у якому зберігаються скульптури великих чеських майстрів.

МУЗЕЙ МОДИ в Празі з цілорічним безкоштовним входом.

МУЗЕЙ ДЕКОРАТИВНОГО МИСТЕЦТВА.

Тож, якщо Ви любляєте старовинні міста, то Вам варто відвідати Прагу. Це чудове місто з багатою історією й дивовижними місцями, де абсолютно безкоштовно можна духовно збагатитися.

• Подорожні нотатки • Подорожні нотатки • Подорожні нотатки •

• Art простір • Art простір • Art простір • Art простір • Art простір • Art простір •

Світ через об'єкти

Вероніка Пономаренко,
студентка спеціальності
«Журналістика»

Кінематограф є тим, на чому варто знатися. Мистецтво кіно розширює межі свідомості. Навіть у повсякденній бесіді в очах інших ви підніметеся значно вище, якщо знатимете, що Тарантіно – режисер, а не стиль. Презентую свій список фільмів-відкриттів 2016 року. Відзняті вони були в різні роки, але актуальності не втрачають досі.

Провидіння / Providence / 1977

Перший фільм французького режисера Алана Рене.

Напередодні свого сімдесяти-восьмиліття, буркотливий скептик і, звичайно, письменник Клайв Лэнгем, проводить безсонну ніч. Він не один: із ним фантазія, вино і біль. Як фізична, так і душевна. Наш протагоніст створює роман, героями якого стали люди з реального життя: дружина, що вчинила самогубство, його сини та їхні кохані. Клайв не знає, чи є в нього час, щоб дописати книгу. Його гризе страх перед смертю.

Після перегляду склалося враження, ніби прочитала книгу. Прекрасні актори. Дивовижне перетілення Дірка Богарда.

Зрозуміло, є символічні образи. «Провидінням» виступає старий зі схильністю до мізантропії, який керує героями у своїх фантазіях. На якийсь час він навіть перестає розрізняти, де реальність, а де – вигадка. Другою метафорою є мертве тіло, яке уособлює Клайва (на цьому

моменті головне нічого не їсти). Так він карає себе, відчуваючи почуття провини через смерть дружини.

Глибокий психологізм дійових осіб. Але ми розуміємо, що все це – одна людина. Цинізм та іронія Клайва непереконаливі, адже за ними криються звичайні, притаманні кожній людині, слабкості.

Фінальна сцена є ключовою (момент, з поворотом камери), лише в кінці з'являється ясність. Доведеться помізкувати.

«– Смерть мені не подобається. З'являється спокуса у щось повірити.

– Без Бога вмирати важче?

– Прийде і твій час. А ти збираєшся вмирати з Богом?»

Розсікаючи хвилі / Breaking the Waves / 1996

Без Ларса фон Трієра важко уявити сучасний кінематограф.

Комусь здається, що це – історія кохання. Мені цей фільм більше нагадує історію однієї хвороби. Дівчина Бесс закохується в хорошого хлопця Яна. Хоча родина проти, молода пара одружується. У Бесс єдине бажання: щоб коханий завжди був поруч. Саме про це вона просить Бога. Одного разу Ян повертається до неї скалічений та розбитий. На яку жертву піде Бесс, щоб

коханий лишився живий?

Складний для сприйняття, емоційно багатий фільм. Майже до кінця фільму я не могла зрозуміти наївності Бесс. Її світ – складний та обмежений. Вона сама уособлює того Бога, якому молиться. І він її вбиває зсередини. Вона є живою, живою «по-трієрськи». Фінал вас здивує, обіцяю. Під час перегляду буде трішки боляче.

Хвилі теж несуть у собі певну символіку. Вони уособлюють саме життя, яке ми проживаємо, розсікаючи всі неприйнятні обставини, труднощі та душевні падіння.

Майстерна гра акторів довершується глибиною розкритих тем: віри, гріха, любові, жертви.

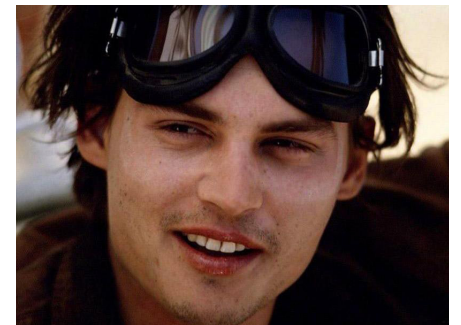
«Не можна любити слово. Треба вміти любити людину. У цьому досконалість».

Аризонська мрія / Arizona Dream / 1991

Емір Кустурица не знімає голлівудські шедеври, він фіксує саме людське життя-буття. Без пафосу та прикрас.

Мрійник Аксель не має цілей у житті. Він збирається на засніжену Аляску: хоче насолоджуватися життям зі своєю коханою Елен, що хоче літати, як птаха, та її пасербицею Грейс, яка мріє перетворитися на черепаху. Разом вони фантазують. Але у таких випадках завжди з'являється якийсь дядько Лео, що має свій план.

Ця кінострічка легка, як сам політ. Музика, жарти, думки – усе

влучно й колоритно правильно. Це фільм про мрії, про фантазії, про ілюзії. Не варто шукати логічних вчинків чи послідовності в думках героїв. Романтичні стосунки Акселя та Елен не залишать байдужими. Якщо відчути стан персонажів, мрійний настрій захопить і вас.

«Який сенс жити, якщо тобі вже пояснили різницю між яблуком і велосипедом? От якщо б вкусити велосипед та осідлати яблуко, тоді б я сам дізнався, в чому різниця».

• Art простір • Art простір • Art простір • Art простір • Art простір • Art простір •

Один раз – те саме, що ніколи

Вероніка Пономаренко,
студентка спеціальності
«Журналістика»

**«У цьому світі все
наперед пробачено, й тому
все цинічно дозволено»**

Ідея «вічного повернення» сформулювалася в Стародавньому Єгипті. Фрідріх Ніцше її підхопив. Вона посідає центральне місце в його творчості. Мається на увазі концепція сприйняття світу як вічно повторюваних подій – циклічність – змій Уроборос, що обвиває кільцем Землю та пожирає свій хвіст. Цією ж ідеєю пронизаний філософський роман чесько-французького письменника Мілана Кундери «Нестерпна легкість буття» 1982 року.

Це історія про чотирьох людей та одного пса, яких певним чином пов'язала доля. Томаш – лікар, інтелектуал та пристрасний коханець. Любов і секс для нього – різні сфери буття. Тереза – тендітна дружина Томаша зі складним дитинством. Вона займається фотографією та вважає людські тіла потворними. Сабіна – подруга та коханка Томаша. Її життя в усіх проявах – легкість. Вона обстоює власну свободу та ненавидить закони. Свій протест втілює у картинах. Франц – коханець Сабіни. Він добрий та співчутливий. Шукає ту ж свободу й легкість. Каренін – собака й вірний друг Томаша й Терези.

«Кундеріанство» каже нам: «Те, що відбулося одного разу, могло зовсім не відбуватися». Тобто один раз – те саме, що ніколи. Кожне людське життя несе в собі таємничу випадковість, а наші дії не можуть визначити майбутнє. Наші прояви й вчинки здаються нестерпними, якщо постійно замислюватися про наслідки, тому життя – це нестерпна легкість буття.

Чому книга може вам сподобатись:

- постійний контакт з автором, його репліками пронизаний увесь твір;
- відсутність хронології;
- короткі розділи, лаконічні речення;
- глибокий психологізм героїв, детальний опис їх переживань;

- інтертекстуальність (посилання на Біблію, міфологічні тексти, відомих філософів);
- багато роздумів.

Роман змушує поставити собі такі запитання:

1. Чи існує легкість буття?
2. Яке значення в нашому житті має вибір?
3. Що є реальним почуттям, а що – ілюзією?
4. Чому ми чіпляємося за те, що змушує нас страждати?
5. У чому полягає справжня свобода?

Пропоную звернути увагу на модель стосунків Томаша й Терези. Томаш – чоловік, що піддається власним інстинктам. Він, прочитавши сотні книжок, пізнаючи світ за допомогою своїх жінок, не може зазирнути в себе. Його кохання – незнайомка зі сну, а не Тереза, що сама до нього прийшла. Вона – жінка, що дозволяє ставити себе на рівень з усіма, а отже – зневажати. Її стосунки з Томашем – це невирішений конфлікт із матір'ю та втеча від себе.

«Любити когось через співчуття – означає не любити його по-справжньому».

Зовсім інша – Сабіна. Вона рішуча, самостійна й творча, проте нещаслива та самотня, заплуталась у власних зрадах. Страх довіритися комусь переміг її.

Вірний та щирий Франц – єдиний, хто мав шанс досягти мети. Як гадаєте, він знайшов відповіді на свої питання? Краще вам дізнатися про це самостійно.

«Ми не знаємо, чого повинні хотіти, бо проживаємо одним-одне життя й не можемо, ні порівняти його зі своїми попередніми життями, ні виправити його в життях наступних».

Роман Мілана Кундери виправдає очікування тих, кому імпонують реалістичні тексти: оголене життя зі стражданнями, радостями, моментами злетів і падінь. У будь-який момент ви можете відчути нестерпну легкість буття або закрити книжку й зненавидіти автора цієї статті. На вас чекає нелегкий вибір.

«Говори!» на «Кіномедіа»

Вероніка Пономаренко,
студентка спеціальності
«Журналістика»

Спеціальність «Журналістика» активно розвивається в стінах ЧНУ імені Петра Могили. Один із нових проектів – короткометражка «Говори!». Режисером фільму є завідувач кафедри журналістики Тетяна Монахова. Участь у зйомках взяли студенти першого та другого курсів.

Над коротким метром працювали близько місяця. Доводилося питати думку експертів та пересічних глядачів. Ми змінювали концепт, міняли структуру, а інколи зовсім втрачали надію. Несподіванкою стало для нас запрошення на фестиваль «Кіномедіа» до Києва. Цьогорічною темою була «Медіаграмотність». Виявилось, що із шістдесяти фільмів наш потрапив у п'ятнадцятку найкращих та був обраний для нагородження. Ми взяли номінацію «Експериментальне кіно». Отримали сертифікат від імені виконавчого директора Незалежної асоціації телерадіомовників Катерини М'яснікової.

Ідеєю фільму є низький рівень взаєморозуміння між людьми. Ми не слухаємо, але говоримо. Ніби «забануємо» співрозмовника, навіть не вислухавши до кінця. Усе це є проблемою сучасного суспільства. Гаджети замінюють спілкування тет-а-тет. Адже на повідомлення ми відповідаємо, коли нам зручно. А в діалозі з живою людиною важко взяти «паузу».

Те, що нашу роботу помітили та оцінили, стало для нас поштовхом до подальших зйомок. Наразі серед студентів-журналістів реалізується проект «Реклама спеціальності». Знімаємо чотири відеоролики, що найкраще розкажуть про журналістику без прикрас.

Багато речей ми робимо вперше. Пробуємо, змінюємо й знову пробуємо. У подальшому плануємо розвинути ініціативу: вдосконалювати свою майстерність, подаватися на конкурси з короткометражного кіно, демонструвати неординарне бачення.

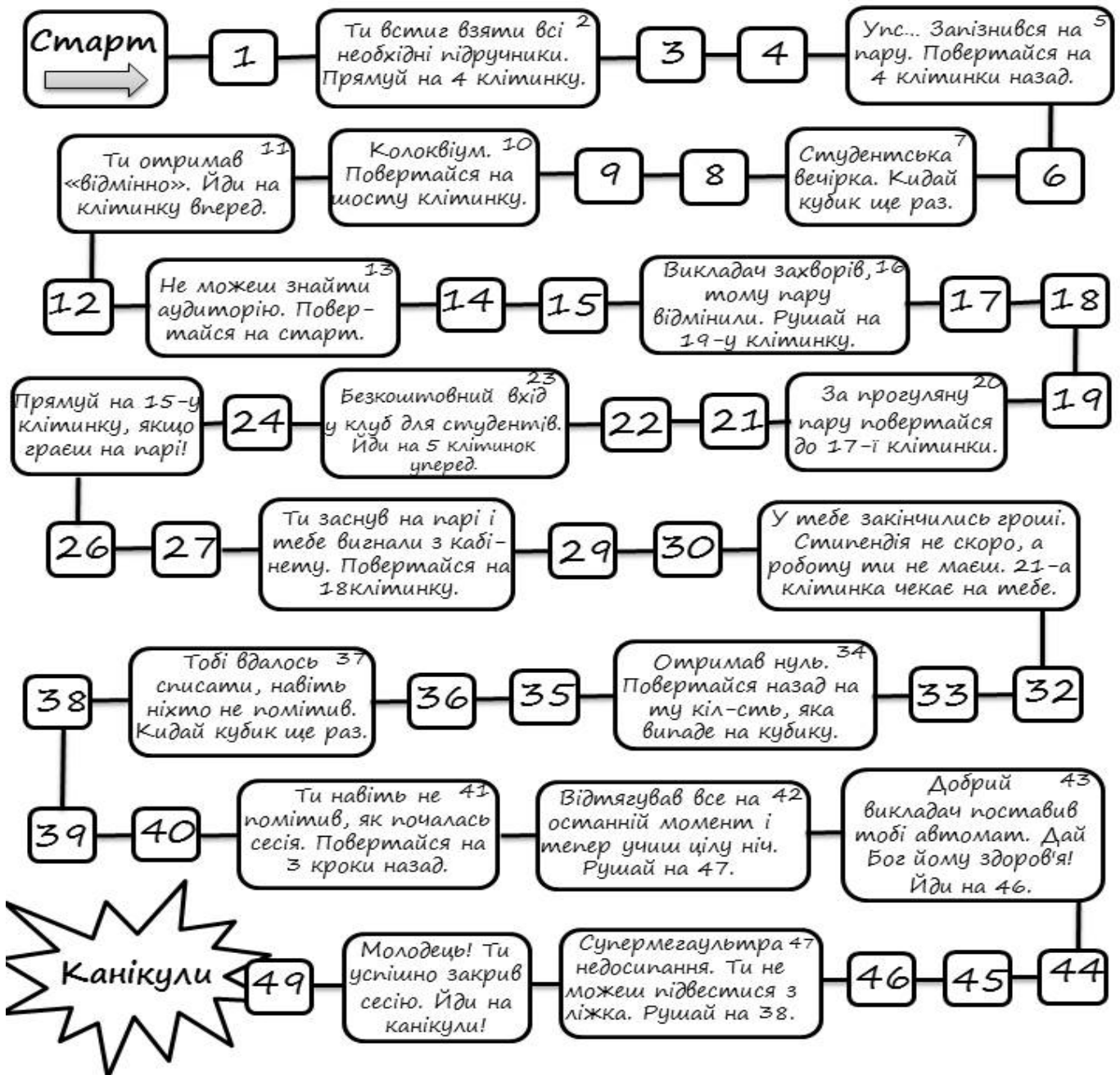
Переглянути короткометражний фільм «Говори!» можна на YouTube каналі **Petro Mohyla TV**.

• Art простір • Art простір • Art простір • Art простір • Art простір • Art простір •

ЧИМ ЗАЙНЯТИСЯ НА ВЕЛИКИЙ ПЕРЕРВІ?

Примітка: як фігурки можете використовувати ковпачки, гумки, монети та будь-що, що знайдеться у ваших кишенях. Гральні кубики можна скачати як додаток на смартфон.
Гарного відпочинку!

Автор: Олександр Черний,
студент спеціальності «Журналістика»

Газета «Важант»
Точка зору авторів може не співпадати з позицією редакції і засновника.
Адреса редакції: м. Миколаїв, вул. 68 Десантників, 10.
Телефон: (063) 977 59 76.
E-mail: studvagant@gmail.com
Web: www.chmnu.edu.ua
Газета видається з 1997 року.
Виходить раз на місяць.
Публікації друкуються мовами оригіналу.
Об'єм 2 ум. др. аркуша
Свідоцтво про реєстрацію МК № 478 від 19.10.2005 р.

Головний редактор: Анастасія Суворова
Заступник головного редактора: Анна Маковійчук
Редакційна колегія: Анна Чулкова, Юлія Зоря,
Єлизавета Безушко, Наталія Засядько.
Фотокореспондент: Анастасія Разводова
Літературний редактор: Регіна Тарасенко.
Дизайн і верстка: Анна Маковійчук.
Відповідальна за випуск: Олександра Супрун
Надруковано в КП «Миколаївська обласна друкарня»
Адреса: вул. Георгія Гонгадзе (Паризької Комуні), 3.
Тираж 1000 екз. Замовлення № _____
Підписано до друку 04.04.2017